

Juozas Erlickas

Bilietas iš dangaus, arba Jono Grigo kelionė greituoju traukiniu

Eilėraščiai

Skaitmeninta iš knygos:

Juozas Erlickas. Bilietas iš dangaus, arba Jono Grigo
kelionė greituoju traukiniu. Vilnius: Vyturyš, 1990.

ISBN 978-5-430-05973-6

Kūrinys suskaitmenintas vykdant ES struktūrinių fondų
remiamą projektą „Pagrindinio ugdymo pirmojo koncentro
(5–8 kl.) mokinių esminių kompetencijų ugdymas“, 2012
<http://mkp.emokykla.lt/ebiblioteka/>

UGDYMO
PLĖTOTĖS
CENTRAS

TURINYS

PRIVALOMA VASARA	5
IŠKRITĘS IŠ MEDŽIO	8
TYLA MANO NAMUOSE	11
AŠ MOKU AUGTI	14
VIRVYTĖ IR AŠ	16
IŠEITI AR NE?	17
BAISŪS NAMAI	18
KEISTAS NUTIKIMAS	19
KREPŠINIS	21
YPATINGOJI (VIENINTELĖ) SITUACIJA	23
NETVARKA MIŠKE	25
ĖJO KATINAS Į KINĄ	28
LAIMINGA PABAIGA	30
SLIEKO GYVENIMAS	33
KOPŪSTO DALIA	35
LABAI ILGOS VINIES PIRKIMAS	37
UODAS	39
ĖJO KIAULĖ Į SVEČIUS	42
NUTRŪKUSI KELIONĖ	45
KIAULĖS ATOSTOGOS	47
VISKAS APIE VILKĄ	50
EILĖRAŠTIS SU LAKŠTINGALA IR TRAUKINIU	53

ADATA, SIŪLAS IR MĒNULIS	54
VASAROS MŪŠIS	56
DANGAUS MIESTAS	58
EINA VASARA	60
LIETUS. KAS JIS TOKS YRA?	61
LIETŪS, PANAŠŪS Ī ŽMONES	62
KELIAI TARTUM UPĒS	64
TEN	65
PAVASARIS	66
SENA KNYGA	67
KLAUSTUKAS	69
ŠAUKTUKAS	70
TOKS YRA LAIKRODIS	71
PARKERIS	72
MANO PAŠTO DĒŽUTĒ	73
MANO PEILIS	74
MANO BATAI	75
MANO PIEŠINYS	76
DĒDĒ NAPALYS IR ANTANAS	77
BERNIUKAS IŠ INTERNATO	79
MAN PATINKA	80
MAN NEPATINKA	82
APŠILANKYMAS PAS SERGANTĪ DRAUGA	84
IR MAŽYČIAI BŪNA PAVOJINGI	87
ATSITIKTINĒ PAŽINTIS SU SLOGA	88

KAI UŽPUOLA GRIPAS	89
KAI SKAUDA DANTYS	90
PABĖGĖLIAI	94
BIJAU VARLĖS	97
...IR SIURBĖLĖS	99
...IR GYVATĖS BIJAU	101
KEISTAS SENELIS	103
RUGPJŪTIS, PALIEKANTIS MANE	104
DĖDĖS JUOZO DAINAVIMAS TRISDEŠIMT PENKTOJO GIMTADIENIO RYTA	105
...IR VAKARĄ	106
VASAROS Palydos	107
TRYS BROLIAI	108
Rugsėjis	108
Spalis	109
Lapkritis	110
ATsisveikinimas	112

PRIVALOMA VASARA

Pabeldė laikrodin Birželis,
Nušokęs naktį nuo dangaus,
Ir pedagogai kaip paukšteliai
Išskrido paatostogaut.

Per dangų tartum gervės traukia
Su lagaminais į Pietus...
Atostogos visiems suaugusiems –
O tau atostogų – nebus!

Nes su žaliaisiais vadovėliais
Birželio traukinį žaliai
Atūžia Vasara kaip vėjas –
Privaloma visiems vaikams.

Reiks Vasaros mokyklą žalia
Dabar lankyti būtinai.
Rugpjūtį, Liepą ir Birželį
Reikės išmokyti atmintinai.

Irklavimas, turistų žygiai
Su palapinėm ir laužais,
Plaukimas, futbolas, žvejyba –
Visiems, visiems ir – būtinai!

Prie vandenių, žaliuos pušynuos
Laikys egzaminus visi,
Jau kepa pažymiai kaip blynai
Ant pievos – mėlyni, žali...

Kur kaip klaustukas upės vingis, –
Jeigu nušokti kas išdrįs
Be parašiuo nuo tramplino –
Tam upė penketą rašys.

Jeigu, sutikęs skruzdėlytę,
Tu jai pirmasis kelią duosi,
Nes ji – dama, nes ji – mažytė,
O tu – tik svečias jos namuos, –

Pats Raudonviršininkas girios
Kepurę prieš tave nukels,
Ir Uodas – didis karo vyras
Praskris pro šalį – neįgels.

Bet jei pro siaurą telelangą
Žiūri tu filmus nuobodžius –
Tuoju pastaba: tėveliai brangūs,
Nelanko Vasaros sūnus...

Bet aš žinau, kad ją lankyti
Lig sutemų tau nepabos!..
Ir taip išmoksi tu Vaikystę,
Kad nepamirši niekados...

IŠKRITĖS IŠ MEDŽIO

Jums apie mane ne kartą
Teko gal girdėt:
Jonas - mano vardas,
Grigas - pavardė.

Ekране jeigu nematėt,
Gal knygelėj skaitė katės:
„Tik staiga berželis triokšt,
Grigas žemėn keberiokšt“.

Nutrioškėjęs iš berželio,
Sugrižau į dorą kelią.
Tuo keliu aš keliavau,
Kryžkelę kol priėjau.

Kryžkelėj keliai šakojas
Tartum negeri berniukai -
Tai kuriuo man eit, galvoju,
Kad iš doro neišsukus?

Betgi - žiū - pakreipus ausį,
Stovi kryžkelėj kaliausė.
Klausiu: „Kur man, gal žinai,
Eit?“ Ir tarė taip jinai:

„Jei į dešinę – pražūsi,
Jei į kairę – kvailas būsi,
Tiesiai – grįžt namo gali,
Žemė taigi apvali!

Bet greičiau ten grįši gal,
Grigai, eidamas atgal –
Pasitaiko, mielas vaike –
Ir atgal sugrįžti reikia.

Nors trimitai triukšmą kelia
Ir pirmyn vis šaukia mus –
Pats doriausias, Grigai, kelias
Tas, kur veda į namus.

Kitados, pralenkus laiką,
Bėgau aš pirmyn graži,
Betgi kartais pasitaiko,
Kad pirmyn – užpakaly...

Atsiliko gyvuliai,
Žmonės, paukščiai, vabalai,
Atsiliko greitos upės –
Vėjas – net ir tas – suklupo.

Grybų žemėj ties Varėna
Atsiliko Vakarienė...
Ak, tu, Grigai, nežinai,
Kaip man liūdna čia vienai...

Jeigu kur nori eiti tu -
Eiki su visais kartu:
Su tėveliais, su žvėreliais -
Niekur nepabėgs tas kelias.

Eiki tyliai kaip mėnulis -
Po žeme senoliai guli!..
Iš dangaus Rugsėjo naktį
Žiūri į tave jų akys..."

Į namus aš sugrįžau,
Ką girdėjęs - užrašiau.
Kai iškrisit iš berželio -
Prisiminkit mano kelią...

TYLA MANO NAMUOSE

Vidurnaktį žiūri pro langą
Į kambarį mano žvaigždė.
Ir braidu per naktį po tamsą
Tyla tartum pelės baikšti.

Nusagsto sode smilgų galvas
Rasa – tai Mėnulio lietus.
Prabudęs girdi – tartum kalbas
Ir vaikšto kažkas – bet ne tu.

Tai kalbasi, vaikšto ir šoka
Daiktai mėnesienos šaly.
Klausytis Tylos, jei tu moki,
Išgirst, ką jie šnekas, gali.

Iš Šluotos, kampe susigūžusios,
Ten šaiposi Dulkių Siurblys...
Ten Sieninis Laikrodis muša
Be gailesčio valandas tris.

O jos ne princesės – negali
Pabėgt iš raganiaus namų,
Tik tiksi jų mažos širdelės
Iš baimės, – net man neramu.

Kas dedasi mano virtuvėj -
Nežino kiti kambariai,
Pamilo pelė šaldytuvą,
O tas abejingas visai.

Gražuolis ir baltas kaip sniegas, -
Bet baisiai šalta jo širdis...
Ak, vargšė pelytė, jos niekad
Jis neįsileis pro duris.

Kai Rytas per Kiemą atjoja
Ant žirgo raudonom akim,
Ir Radijo Taškas užgroja, -
Išeina Tyla su savim.

Kur eitų ir kur bekeliautų -
Jinai nepalieka savęs,
Vidurnaktį kitą, jei lauksi,
Save pas tave parsives.

O mums pasitaiko pamesti
Save, - tu, įlindęs į sodą,
Prašai: „Pasakyk, kad manęs čia
Nėra, jei kas imtų ieškoti“.

Ir triukšmą namuos kai keli
Tarytum kaubojus iš kino,
Išgirsti Tylos negali –
Mėnulis yra jos tėvynė.

Tylos nesulaukę nuliūsta
Kampus išsislapstę daiktai...
Ir neaplankys tavo būsto
Šią naktį spalvoti sapnai...

AŠ MOKU AUGTI

Kasdien vis augu ir kitų nelaukiu –
Pradėjo atsilikti broliai Grimai,
O dėdės, tetos stebisi manim vis –
Žiūrėk – toks mažas, o jau moka augti!..

Turbūt pavydi, nes neauga patys,
O kaip išmokau aš – nebeprisimenu,
Bėgioju vikriai lyg devynios katės
Ir pats perkuosi bilietą į kiną.

Kaip greitai auga greitos mano kojos –
Batukai verkia jų nebepaviję...
„Taip nesunku man augt, – net pagalvoju, –
Kodėl mama neauga, kai palyja?“

Nors pralenčiau pačias ilgiausias smilgas,
Šešėlis mano auga dar greičiau –
Jis vakar vakare toks buvo ilgas,
Kad aš net jo galvos nebemačiau.

Tačiau nors ilgas, bet baikštus kaip gėlės!
Užvis labiausiai bijo jis lietaus
Ir nuo paties mažiausio debesėlio –
Tik šast į šoną, – ir nebematau.

Sakysite - su tokiu kam draugauti?
Bet kai užpuolė užvakar gaidys -
Nė žingsnio nuo manęs nepasitraukęs,
Iš pat paskutiniųjų grūmės jis.

Lietaus aš nebijau anei perkūnijos -
Gaidys tik baisiai didelį vaidina...
Bet pamokinsim vienąsyk apkūlę jį:
Vaidinti nori - rodyk vištoms kiną!..

VIRVYTĖ IR AŠ

Gimiau aš toli nuo didžiųjų kelių
Prie upės sraunios, akmenuotos Virvytės, –
Ją vasarą perbrist nesunkiai galiu,
Tik niekaip aš jos negaliu pasivyti.

O gluosniai – tie upių sargybiniai – mena:
Kadaise pakrante per žydinčias pievas
Ją vijosi vaikas – ne aš – mano tėvas –
Tai buvo seniai, o jinai nepaseno.

Ir veltui vejuos aš Virvytę pakrante,
Ir vejas drugelis mane dešinėj...
Vis tiek ji pirmoji atbėga į Ventą,
Ir lenkias jai pirkios: „Sveika! Mes – Viekšniai“.

IŠEITI AR NE?

Kai lėndu į upę šaltą
Ar lakstau kieme be palto,
Kai skaitau per naktį knygą,
Ar, parodęs vartams špygą,

Įlėndu į sodą dėdės,
Tučtuojau įspėja tėtis:
„Ka, vaikeliai, tu darai?!
Ar iš proto išėjai?!“

Taip tos kalbos nukankino,
Kad keista mintis man gimė:
Sykių reik išeit iš proto,
Pažiūrėt, kaip ten atrodo!

Neblogai tenai, matyt, –
Viską galima daryt!..
Tik baisoka – kelio gal
Neberasiu grįžt atgal...

BAISŪS NAMAI

Naktį spintos durys
Veriasi kaip karstas, –
Ten kostiumas juodas
Supasi pakartas.

Supas mėnesienoj
Juodas, be galvos, –
Kaip baisu gyventi
Šitokiuos namuos.

KEISTAS NUTIKIMAS

Ak, kokia istorija! -
Baisiai baisiai keista man:
Nusilaužiau koją
Vakar šaškėm žaisdamas!
Gal aš per ilgai galvojau, -
Bet galvojau ne su koja!

It nuspirtas grybas
Šiandien lovoj drybsau,
Kaip kopūsto kotas
Koja sugipsuota...
Koks tai buvo šaškių mūšis -
Kad net koja man nulūžo?

Paėjau į kertę -
Jis, žiūriu, jau kerta.
Palindau po lova,
Jis į šaškę šovė -
Rūksta - žiū - iš šaškės dūmai,
Slepias mano šaškė krūmuos.

Iš kairės jis kirto -
Damos trys apvirto!

Liko tik viena -
Stovi verkdama...
Kas jis - tas baisus berniukas?
Koks jo vardas? - Čingačgukas.

Toks man kilo pyktis -
Net pradėjo lyti.
Slydau ir įpuoliau
Į kisieliaus puodą...
Gal nulūžo man ta koja -
Gal miegu aš ir sapnuoju?..

KREPŠINIS

Apie jį visi tik kalba,
Suka laikrodžius ir galvas, -
Aš maniau kadais mažiukas -
Tai bulviakasis kolūky!

Kai išvydau ekrane,
Paaiškėjo - ne ir ne!
Nieks ten nearia, nesėja,
Traktoriais nevažinėja.

Vienas ginas, kitas puola,
Trečias ant grindų parpuola,
O visų ilgiausias dėdė
Moka iš viršaus įdėti.

Vienas dėdė - pagrindinis,
Kitas sėdi - atsarginis,
Dvi komandos po penkis,
Ir visi jie - nemenki.

O teisėjas - tai mažytis,
Kam reikėtų jo klausyti?
Kad sušvilps - net sienos virpa!
Gal milicijoj jis dirba?

Būna tarp didžių žaidėjų
Ir mažų nelyg teisėjų -
Šokinėja baisiai mikliai
Kaip gamybiniai rodikliai.

Susikimba dičkiaiai bartis -
Mažas šmurkšteli pro tarpą...
Dičkis kamuolį pasuoja -
Mažas - capt jį - ir į kojas...

Dičkis pyksta - šoka vytis,
Bet labai vikrus mažytis -
Šast po krepšiu kaip po šluota,
Ir dainelė sudainuota...

YPATINGOJI (VIENINTELĒ) SITUACIJA

Vinys vienakojēs,
Pasakykit viena:
Kā gi jūs galvojat,
Kalamos ī sienā?

Ar galvos neskauda,
Kai plaktukas tvoja?
Ar baisu, kai traukia
Replēmis už kojos?

Man labai neaišku,
Kuom jūs esat kaltos?
Ar plaktukams laiškus
Siunčiate īkaltos?

Ir neaišku, ko gi
Neinat jūs ī karā, -
Plaktukus iš koto
Verst kaip rusų carā?

Vinys, ko jūs laukiat,
Ilgos, trumpos, plonos?
Tū plaktukū juk nedaug,
Jūsū - milijonai!..

Ir kai vieną dieną
Vinys susivienys, -
Pilnas tarakonu
Namas grius ant šono.

NETVARKA MIŠKE

Skrenda baltas kaip paršiukas
Debesėlis - iš tenai
Leidžias pienių parašiotais
Boružės vaikai.

Pro žiūroną juos barsukas
Stebi, rodo savo žmonai.
Ta matuojas naują suknią -
Kaip ruduo geltoną.

Repetuoja Lapės sūnūs
Kiškio pagrobimą.
Vakarienę verda krūmuos
Lapės brolis Grimas.

Lošia Kurmis ir Tilvikas
Šachmatais prie kelio.
Vietoj rikių - du sutrikę
Perkūno oželiai.

Bėga pieva du šešėliai
Į svečius prieš vėją
Pas tą bitę motinėlą -
Kiaulpienių melžėją.

Bet po ąžuolu trimitą
Pučia Vilkas Grigaliūnas –
Šiandien reikia apsvarstyti
Voveraitės sūnų.

Mat jis vakar per medžioklę
Drįso ant šakos pašokęs
Riktelt: „Gelbėkis, Zuikiene!“ –
Dingo Vilko vakarienė.

Vilkas skelbia: „Punktai du –
Duot jam šimtą voverykščių
Ir penkiolikai parų
Kurmio bokštan uždaryti.

Šoksi tu nuo šiol tiktai
Ten, kur įsakys vilkai!
Nuomonę kas turi kitą –
Prašom, – žiojasi, – į vidų...“

Vilkas didelis teisėjas,
Jo nasrai kaip teismo salė.
Zuikis, į svečius užėjęs,
Grįžtų ryt pro kitą galą.

Bet svečiuotis nieks nenori,
Tik ausim iš baimės ploja.
Kurmis – požeminis, storas
Voverykštėm užsimoja.

Ogi voveriukas šonan
Strykt – jau iš viršūnės žiūri
Ir taikliu šūviu kaštono
Vilkui numuša kepurę.

Ką tu įsakyt gali,
Nors esi ir Grigaliūnas,
Tiems, kas skraido dangumi
Ar pušų viršūnėm!..

ĖJO KATINAS Į KINĄ

Kartą ėjo katinas į kiną,
„Na, palauk!“ dar buvo jis nematęs.
Jo bičiulis Zuikis ten vaidina –
Didelis artistas. Laureatas.

Katinas prieina prie kasos –
Prašo bilieto tokios tetos:
„Duokite geriausią vietą salėj man...“
O teta jam: „Katinams negalima!“

Katinas pakrapšto kairę ausį –
„Gal neišgirdau?.. – nustebeš klausia, –
Prašom duot geriausią vietą salėj man!“
O teta vėl: „Katinams negalima!“

Net apstulbo katinas: „Bobute!
Kaipgi kaipgi šitaip gali būti?
Kad manęs neleidžiate į kiną –
Juk bičiulis mano ten vaidina!“

O teta supykusi atšovė:
„Katės irgi neblogai vaidina,
Kai nukniaukt nuo stalo ką ketina
Ar padaro negražiai po lova...“

Katinas, baisiausiai išsižeidęs,
Šaukia: „Aš paduosiu jus į teismą!
Jeigu tamsta būtumėt pelė –
Sudrebėtų tamstos giminė!..“

O teta: „Alio, alio, milicija!
Gal jums chuliganai reikalingi?“
Atsiliepia kapitonas Blicas:
„Išlekiam. Spasibo. Vieno stinga“.

Pro duris milicija įskrido,
Zvimbdama piktai tarytum bitė
Ir kad blykstels: „Kas pasakė miau?“

Jūs verčiau neklauskite, kas toliau...

LAIMINGA PABAIGA

Ėjo sykį katinas į klėtį,
Ar tvarka lentynoj apžiūrėti -
Būna juk, kad padeda ne vietoj
Kokią dešrą ar stiklainį grietinės.

Žengia kubilo kraštu kaip tiltu
Tartum akrobatas įžymus,
Žiūri - kertėje kad mala miltus
Dvi pelytės - tėvas ir sūnus.

„Cha! - galvoja katinas - gerai!
Bus iš karto du patiekalai...
Mažas, aišku, šiaip sau, tik desertas,
O didysis - pagerbimo vertas“.

Klausia, pasirišęs servetėlę:
- Tamsta, jei neklystu, frikadelė?
Taikos čiupti, o pelė kad klyktels:
- Ei, Kęstuti, ar matei baidyklę?

Jaunesnysis dairosi iš miltų,
O tėvelis juokias net pritūpęs:
- Pažiūrėk, koks vienas ūsas ilgas,
Pasisupt gali, jei ima ūpas...

Uodega - žiūrėk - visai kaip sliekas,
Nori - gaudyk žuvį - sūnui rodo...
Katinas nebesupranta nieko:
Gal tai pelei pasimaišė protas?..

O tėvelis varo: - Tai kaliausė!
Gal dešrigaliu užtvot per ausį?
Bet iš baimės gali sprogti jis -
Ką paskui į miltus pastatys?!

Bet jau nusibodo! Nekenčiu! -
Šaukia. - Suskaičiuosiu lig trijų, -
Jei neišsinešdins jis iš klėties,
Bus čia taip, kaip vakar mano dėdei...

- Šitokių pelių dar nemačiau... -
Gūžias katinas. - O kas tam dėdei
Atsitiko? Irgi nežinau...
Reikia sprukt! - Ir strykteli iš klėties.

Šūkteli sūnus iš miltų: - Škac! -
Kas nutiko, tėti, tavo dėdei?
- Dėdę vakar katinai suėdė -
Būtų buvę šiandien mums tas pats.

Kai iš baimės nebelaiko kojos,
Ką beveiksi – tenka būt herojum...
Bet jau metas sprukt, sūnau, į šalį,
Nes vargu ar duos katė medalių...

SLIEKO GYVENIMAS

Ar jus bent kada pasižiūrit,
Kaip sliekas keistai gyvena? –
Kasdien juodą žemę purena,
O traktoriaus jokio neturi.

Norėtum – juk būna taip – tu
Prasmegt skradžiai žemę – deja!
O sliekas lengvai it lietus
Be grąžto prasmenga į ją.

Pirkau traktoriuką žaislinį
Ir slieką įkėliau kabinon,
Pabėgo nė nepadėkojęs –
Nemoka vairuot gal, galvoju.

Aš net nežinau, ar jis moka
Miegoti, ar moka jis šokti?
Ar laikraštį moka skaityti?
Ar moka jis pasirašyti?

Ar matė jis Vilnių ir Kauną?
Pasenęs ar pensiją gauna?
Gali tad sakyt – apie slieką
Aš nežinau beveik nieko.

Žinau – jis patinka žuvelėms,
Tačiau ar patinka jos jam?..
Ir tu, vandenyno laiveliui
Apvirtus, patiktum kai kam...

Kažin ar bebūtų smagu,
Jei milžinas koks į dėžutę,
Tave įsikišęs, sušuktų:
„Kazy! Bėgam gaudyt ryklių!..“

Tad leiski ir sliekui gyventi,
Jeigu po lietaus daug randi –
Gal jie į Dainų renkas šventę,
Tik tu tų dainų negirdi...

KOPŪSTO DALIA

Liepos rytą paskutinį,
Rytą baisų, rytą rūstų,
Du drugeliai sidabriniai
Skrido bombarduot kopūstų.

Lysvėmis ropojo vikšrai,
Nesulaikomi kaip tankai:
„Ei, greičiau! Kol miega vištos,
Tos kuoduotos kiemo pankės...“

O darže kopūstas žalias -
„Ką daryt? - liūdnei galvojo. -
Sprukčiau tučtuojau į šalį, -
Bet kas duos man antrą koją?..“

Baisiai graudžiai atsidūsta:
„Jeigu Briuselio kopūstas
Būčiau ar Kalafioras -
Paprašyčiau kojos tvorą“.

O tvorelė šimtakoję,
Tai išgirdusi kvatojo
Ir, prižadinus iš miego
Vartelius, pro juos išbėgo.

Atskubėjo (kas čia daros?)
Vištos ir gaidys Gaidaras,
Ir ankstyvą liepos rytą
Buvo tankai sustabdyti.

Likęs gyvas, tas kopūstas
„Aš laimėjau!“ – šoko pūstis...
Šokiai baigės vieną dieną
Baisiai rūgščia kopūstiene.

LABAI ILGOS VINIES PIRKIMAS

Vieną dieną prirėikė labai
Avinui vinies - nugirdo jis -
Kultūringi miestų avinai
Kalasi į kelnes tas vinis.

„Kuo daugiau bus kelnėse vinių -
Tuo daugiau mieste ir avinų...
Reikia eit ir nusipirkti vini“, -
Šitaip sukosi jo smegeninė.

„Nusipirksiu didelę kaip plytą,
Tartum kiaulės motociklas gražią,
Kad visi iš tolo pamatytu,
Jog esu aš avinas nemažas.“

Taip nutaręs parduotuvėn suka -
Skraido parduotuvėje plaktukai,
Gaudo sprunkančias laukan vinis...
Susimąsto valandėlę jis:

„Kaip čia paprašyt - nors pardavėjai
Kultūringi, su vinim, tačiau,
Kai išgirs, kad Avinas atėjo,
Tuoį mane, kaip Aviną, apmaus.“

Pardavėjos vištos vaikštinėja...

Taria Avinas vienai priėjęs:

- Žinot, aš ne Avinas visai,

Nors galbūt atrodau panašiai.

Neapmausi, nė nemauk, - tiktai

Duok greičiau be galo ilgą vinių...

O višta paleidžia kakarinę:

- Turim šiandien tik su dviem galais.

Avinas supykęs šaukia: - Tamsta!

Šitaip pasakykit avinams jūs!..

Reikia man vinies be jokio galo -

Su galu visur aš būčiau gavęs.

Jam višta atšauna: - Jūs, pilieti,

Užsispyręs tartum taburetė -

Prašom netrukdyti, aš darbe...

Avinas pravirksta: - Ak, be be...

Nusiminęs grąžo sau ragus -

„Be vinies nei šis, nei tas man bus, -

Net jei pervažiuotų traukinys -

Nepasižiūrės jokia avis...“

UODAS

Kai kadais turėjau butą
Prie Virvytės akmenuotos,
Pažinojau vieną Uodą
Ypatingai keisto būdo.

Atplasnojęs tyliai tyliai,
Tartum būtų jis koks šnipas,
Taip tau bakstels savo yla,
Kad iš siaubo net sucypsi.

Be skambučio, nepaklausęs,
Ar aš Petras, ar aš Romas,
Tupias ant peties ramiausiai,
Lyg aš jam aerodromas.

Oriai it koksai chirurgas,
Išsitraukęs instrumentą,
Mano kraują ima siurbti.
„Ar sergi?“ – paklaustų bent jau.

Gal jūs manot – jis tą kraują
Ima tyrimams iš venos?
Gal jis daktaras Aiskauda
Ar studentas Avicenas?..

Įžymus gal mokslo vyras –
Jaunesnysis bendradarbis
Moksliškai tą kraują tiria
Ir man daro didžią garbę?

O galbūt jo geras draugas
Į avariją pakliuvo,
Ir chirurgas prašo kraujo,
Nes tam draugui pilvą siuva?

Aš ne donoras, bet jeigu
Mandagiai jis paprašytų,
Atsakyčiau: „Siurbk, mažyti!..“
Bet prašyt jis nesiteikia.

Kviečiasi draugus, kaimynus,
Gimines ir paneles
Ir visus manim vaišina –
Gali neužtekt manęs!

Tučtuojau mane apstoja,
Vos tik išeinu iš namo,
Aš manau – jie taip galvoja:
„Atsidarė restoranas...“

Vienas sverdēja pritūpēs,
Kitas – dar iš vakar girtas
Ir aukštielninkas į upę
Kaip rąstigalis nuvirsta.

Niekaip negaliu suprasti.
Pasakyk, jei tu gudresnis –
Kaipgi gali toks mažytis
Šitiek it kombainas ryti?

ĖJO KIAULĖ Į SVEČIUS

Ėjo kartą Kiaulė į svečius,
Kriuktelėjo: „Ė, kas bus, tas bus...“ –
Mat ji spaudą skaitė ir žinojo,
Ką apie kiaules kiti galvoja.

Prikabino butelį prie šono –
Manė, jog tas rodo gerą toną,
Ir medalį švarko dešinėj, nes
Nusipelnius ji – nusipenėjus.

„Jeigu aš keliauju į svečius,
Juk išeitų šitaip, – Kiaulei dingteli, –
Kur nueisiu, ten svečiai ir bus,
Aš, matyt, ten būsiu šeiminkė.“

Šit įeina Kiaulė pro duris:
„Kur svečių, – teiraujas, – kambarys?“
Palenda po sofa ir galvoja:
„Ar gerai, ar negerai svečiuojuos?“

Ką su tais svečiais man padaryti? –
Gal visus pritiktų išvaikyti?
Ne, klausysiuos – galgi ten svečiai
Kalba apie Kiaulę negražiai?“

Kalbas jie, kas dedasi pasauly,
Bet galvoja Kiaulė patylom:
„Jeigu jau vis tiek esu aš Kiaulė,
Reik užlipt ant stalo keturiom“.

Kaip ji tarė, taip padarė, aišku, –
Dužo krištoliniai indai baikštūs,
Ir nuo stalo ėmė garsiai žviegt:
„Jauskitės visi čia kaip namie!“

Įsikibo Kiaulė į sietyną
Ir paleido vėlei kakarinę:
„Ar jūs matėt Kiaulę debesy? –
Jeigu nepatinka – lauk visi!“

Tyli ten visi, nesako nieko,
Susižvalgo tik, o Kiaulė žviegia:
„Baisiai esate nuobodūs, ponai!
Bus linksmiau tuoj. Kur fortepijonas?“

Uždainuosiu – išbyrės langai!
Ak nėra? Na ką gi – teks, matyt,
Atsisveikint. Neliūdėkit – ryt
Grįšiu su daina ir su draugais...“

„Neblogai gal pasisvečiavau, -
Mąsto Kiaulė, - reiks užsukt dažniau,
Tik jei būtų linksmesni svečiai,
Tiek nereiktų vargintis pačiai...“

NUTRŪKUSI KELIONĖ

Važiuot ketino Kiaulė į Paryžių
Savęs parodyt, pažiūrėt kitų,
Bet iš pusiaukelės namo sugrižo
Ir tarė, nusispjovus ant grindų:

„Ir ko aš tam Paryžiuj nemačiau?!
Ir ką gi veikti ten? Nors aš pati tai
Visur nukakus pritinku, tačiau
Prie Kiaulės tas Paryžius ar pritinka?

Čionai rūkyti, keiktis, spjaudyt galim,
Išknist iš lysvės tulpes, lelijas,
O jeigu būsiu savimi Versalyje,
Kažin dar ar visi mane supras?..

Galiu užsukt čia, jei atlieka laiko,
Stotin, patikrint akmenim langų.
Nurėžt būdelėj telefono laidą
Ir netgi p a d a r y t i ant grindų!

Galiu prabirbt motociklu per pliažą
Ir garsiai žviegti, iš svečių parėjus...
O tam Paryžiuj – kas ten žino – maža kas –
Dar lieps, ko gero, eiti į muziejų!

O ko aš tam muziejuj nemačiau?
Tik pamanykit – statula, peizažas!..
Bet jeigu paieškosi kiek rimčiau –
Ar už save ką įdomesnio rasi?

Galiu, įsėdusi į autobusą,
Peiliu išraižyt: „Čia važiavo Kiaulė“
Arba, išardžius naują Kurmio butą,
Pasiteirauti: „Povilai, kas naujo?“

O kas gi naujo bus tame Paryžiuj? –
Nebent Mišelis nuvalys batus...
Nei ką pažįstu, nei mane pažįsta –
Net Kurmio Povilo – ir to nebus...“

KIAULĖS ATOSTOGOS

Išėjo sykį Kiaulė į Atostogas
Ir pasiklydo - nebegali rast, -
Ieškojo ir po lova, ir pastogėje -
Niekur tų atostogų nėra!

Suėdė tortą, sužiūrėjo sportą,
Galvoja: „Na ir ką gi veikt toliau?“
Ir nutarė: „Keliausiu į kurortą -
Atostogos gal jūroj maudos jau?..“

Žviegia tartum stabdžiai ant asfalto:
„Baisiai nuobodu gyvent pavalgius!..
Tos atostogos - it koks akmuo...
Susipykt ar ką? Tiktai su kuo?

Kur surast protingą šiais laikais?“ -
Žiūri - Karvė dviračiu važiuoja...
„Na, - galvoja, - kyštelėsiu koją -
Pažiūrėsim, kas iš to išeis...“

Koją kyšt - į griovį Karvė virsta,
Dviratis pakalnėn rieda vienas...
Kiaulė žviegia: „Kaip jūs drįstat virsti!
Aš tuojau miliciją pakviesiu!“

Karvė duoda rublį: „Tik nepykit...“

„E, – galvoja Kiaulė, – veltui darbas –
Nors ir su ragais – vis viena – Karvė
Ir į medį niekad neišlips ji!..“

Dyžia Kiaulė Žemaitijos plentu –
Slepias krūmuos vietiniai gyventojai...
Šit jau ir kelionės pabaiga –
Jūra ir auksinė Palanga.

„Neblogai kurorte, – Kiaulė žvalgos, –
Kas nedarba, tas, matau, čia valgo,
Mielas man gyvenimas toksai –
Susipykčiau – būt visai gerai!..“

Iš Avies iškiaulija saldainį,
Paryčiais užtraukia žvygio dainą,
Barsuko žentui duoda porą sprigtų...
Visi tik linksi, šypsos – nieks nepyksta!

O Kiaulė pyksta – nuo Birutės kalno
Grūmoja: „Šit kaip! Jei esu aš kiaulė,
Tai ant manęs ir pykti nebegalima?! –
Imsiu pyktis su savim tuojau“.

Taip ji ir padarē - su savim
Ginčijas, užlipusi ant stogo...
Niekas dēmesio nekreipia, žino -
Liūdna vargšei - pametē Atostogas...

VISKAS APIE VILKĄ

Vieną sykį pasiryžki
Ir keliauk į Vilkaviškį,
Dunda, rūksta fabrikai –
Čia gaminami vilkai.

Kad nebūtų žiemą ilgu,
Siūlau: nusipirkit vilką!
Tiems, kas pinigų neturi,
Duoda už makulatūrą.

Kaip atrodo tie vilkai?
Paprastai:

Tartum šviesoforas jis,
Aišku, turi tris akis.
Kojų – nesunku atspėti –
Kaip septynios taburetės.

Nors benzino nevartoja
Ir estradoj nedainuoja –
Jam vis tiek iš uodegos
Rūksta dūmai nuolatos.

Galit jį įkelt į stulpą,-
Ten jis baisiai graudžiai čiulba.
O jei norit kur važiuoti,-
Vilką nesunku vairuoti.

Vilkui ant galvos, matai,
Auga dviračio ragai,
Vietoj stabdžių auga šluota,
Bet – gerai sureguliuota.

Jeigu reik važiuot į priekį –
Automatiškai jis bėga.
Bet jei tu skubi atgal, –
Vilką mint reikės pedalais.

Pasitaiko – vilkas šis
Kaukia tartum garvežys
Ir ant geležinio kelio
Tempia du šimtus avelių.

Nors knygelių jis neskaito,
Mėgsta Raudonkepuraitę.
Na, dar mėgsta jos senele,
O kitiems – užleidžia kelią.

Taigi, matote, labai
Kultūringi tie vilkai.
Vilkas mandagus kaip skėtis
Tik nereik įžeidinėti.

Jei pietaujate, kai pašąla,
Su vilku už vieno stalo, -
Tai netinka po stalu
Jį tampyti už sparnų.

Ar baltos kreidos raidėm
Jam ant nugaros rašyti:
Gediminas + Marytė = M.

Pasislėpęs tarp aviečių,
Jam nesiūlyk cigarečių -
Vilkas keistas tartum tėtis -
„Kam rūkai?“ - ims klausinėti...

Bet jau baigtas kūrinys, -
Vilkas graužia mano koją...
Jei nebepasimatysim, -
Neminėkite bloguoju...

EILĖRAŠTIS SU LAKŠTINGALA IR TRAUKINIU

Paupy už seno geležinkelio,
Kurs pavargęs pasuka į vakarus,
Taip giedojo ten maža Lakštingala,
Kad jos klausės didelis Pavasaris.

Stabtelėjo Traukinys nustebeęs –
Man čiulbėti šitaip irgi norisi!
Klausinėjo Kamuolinį Debesį –
Kur yra tokia konservatorija.

Vikšrai du linksmi nusikvatojo,
Maldami kopūstlapį liežuviais, –
Nors kaip vikšrai traukiniai ropoja,
Bet iš jų neišsiris lėktuvai...

ADATA, SIŪLAS IR MĒNULIS

Adata pareiškē: „Ī Mēnuli
Skrisiu!“ – Bet nerado siūlo galo...
O Mēnulis slapstēsi išbaļēs
Ir telefonu skambējo Siūlui:

„Nepaleisk tik Adatos smailios,
Kiaurai juk mane jinaī pradurs...“
Bet tas Siūlas nemokējo Mēnesio kalbos,
O be to – kaip kamštis – buvo kurčias.

Ir atšovē jis Mēnuliui taip:
„Tu, nors apvalus, tačiau ne stalas,
O pas mus dabar tokie laikai –
Kur tik norim, ten ir skristi galim.

Be dujokaukių – ką norim, kalbam,
Norim – sağą išrenkam ĩ valdžią,
Apie žirkles drąsiai sakom – durnos.
O anksčiau – užsiūtos buvo burnos.

Šieno kupetoj kaip kitados
Nepaslēpsi Adatos mažos!
Šiandien mūsuos adatoms ir siūlams
Ne autoritetas jau Mēnulis!“

Rūsčiai pagrūmojo Siūlas piktas,
Pro skylutę Adatos išlindęs,
Pažvelgė į dangų ir suriko:
„Mums tokie dabar nereikalingi!“

Ir Mėnulis, baisiai išsigandęs,
Nubildėjo naktį nuo dangaus,
Kalba žuvys – ežere paskendęs,
O šaligatvis – kad bastosi po Kauną...

VASAROS MŪŠIS

Ankstyvą rytą Vasaros auksinės
Virš mano kiemo avinėlis plaukė –
Sparnuotas, garbanotas, baltaplaukis –
Dangaus – pačiu giliausiu – vandenynu.

Bet pasirodė du ginkluoti, rūstūs
Laivai juodi iš Vakarų ir Šiaurės
Ir susidūrė jie virš kiemo mūsų,
Norėdami šią dieną užkariauti,

Atimt iš paukščių ir vaikų visuomenės
Saulutę – ryto bilietą į kiemą –
Perkūnijom ginkluotos dvi kariuomenės,
Bet aš linkėjau pralaimėt abiem joms.

Ir užvirė dar nematytas mūšis
Danguj tarytum knygoje Diuma, –
Visi, visi tupėjom susigūžę –
Kas po stalu, kas po lapu kieme,

Ir tapo rytas panašus į naktį,
Tik blyksteldavo sproge sviediniai,
Ir vėjai – keturi pasiuntiniai –
Net švilpdami stogais kaip katės lakstė.

... Nutilo mūšis viršum mano kiemo,
Ir nežinau aš, kas tenai laimėjo, -
Tik avinėlis verkė visą dieną -
Gal sužeistas, gal jam sparnus skaudėjo?..

DANGAUS MIESTAS

Danguj yra didelis miestas –
Visai nesunku jį surast:
Pažvelk – visą metą nakties ten
Negęsta languos elektra,

Ten žmonės tokie, kaip ir mes, jų
Vaikai mėgsta futbolą žaist
Ir myli labai savo miestą –
Tik auga žemyn iš viršaus...

Iš ryto dairais atsikėlęs,
Bet nebematai nieko, nes
Jie užveria mėlynas mėlynas
Tarytum linai langines.

Kas ilsis, kas eina į kiną,
O naktį ir vėl fabrikuos
Darbuojasi, lietu gamina
Visiems ežerams Lietuvos,

Rugpjūčio rūkus supresuoja
Labai taisyklingais lašais,
Raštelį kampe priklijuoja –
„Nežaiskit, vaikai, su žaibais!“

Pakrauna į debesis lietu
Centrinė Perkūnų stotis,
Ir vėjas – dangaus garvežys,
Pūškuodamas tempia į Lietuvą.

Jeigu dvi savaites nelijo –
Gal ten remontuoja žaibus,
Gal atostogauja visi jie
Ar posėdis baisiai svarbus.

Tenai – kaip ir čia – būna visko
Darbymety, vidur nakties –
Štai lenda pro skylę vagis su
Lietaus maišeliu ant peties.

Nuneš liaudies turtą į turgų,
Jei sučiuptas sargo nebus,
Ir, brangiai pardavęs jį turkams,
Kikens, kad nelyja pas mus...

Bet praneša per televiziją:
Rytoj apsiniaukę, ryt – lis...
Dangaus mėlynoji milicija,
Matyt, areštavo vagis...

EINA VASARA

Eina Vasara graži tarsi mama
Su vaikais, su paukščiais žaisdama,
Supasi ant laikrodžio rodyklių
Saulės sūnūs – spinduliai – išdykę.

Nemiegok ilgai – praeis pro šalį,
Nepavysi, neberasi kelio...
Tam kely su antpečiais geltonais
Jau budės Rugsėjis kapitonas.

O! Kad vasara nepasibaigtų!..
Bet Rugsėjis puola – bėkim gelbėt –
Laikrodžių neturim – turim laiko
Daug daugiau, nei laikrodyje telpa,

Bet pastoja kelią varnos pilkos...
Verkia pasilikusi viena,
Voro siūlu pririšta prie smilgos,
Paskutinė Vasaros diena...

LIETUS. KAS JIS TOKS YRA?

Lietus – į ką jis panašus, mėginkim
Atspėt. Galbūt jis panašus į ylą –
Įsminga žemėn taip giliai ir tyliai,
Neklausdamas, ar žemei tas patinka.

O gal jis panašus į ploną siūlą,
Kurs riša mūsų žemę prie dangaus,
Kad žemė nepakiltų kaip Mėnulis,
Kurį aš vakar skrendantį mačiau.

O gal jis panašus į muzikantą –
Klajūną muzikantą neturtingą,
Stogų fortepijonais tyliai skambinantį
Melodiją rudens nesudėtingą.

Gal panašus lietus į abėcėlę, –
Tik tu skaityt lietaus raidžių nemoki,
Bet skaito pievoj jas nustebę gėlės...
O gal yra jis panašus į lokį?

Tu atsibusi vieną rytą šaltą,
Nustebintas spindėjimo laukų, –
Tai nusipirkęs šiltą baltą paltą
Lietus užmigo ten žiemos miegu...

LIETŪS, PANAŠŪS Į ŽMONES

Tie lietūs – jie visai tokie, kaip žmonės.
Ilgi, trumpi, maži ir dideli –
Geri jie būna, būna nemalonūs,
Kai persekioja nuošaliam kely.

Jie būna susigūžę, išsigandę,
Kai slepiasi nuo vėjo debesų,
Pavargę būna – beldžiasi į langą –
Tik niekada nebūna jie sausi.

Jie lanko naktimis Mėnulio kiną,
O miega neilgai – visai trumpai,
Nes šokinėt nuo debesų tramplinų
Į ežerus jie mėgsta kaip vaikai.

Jie mėgsta su draugais linksmai paūžti –
Nerūpestingai šoka ant asfalto,
Ir mėgsta rudenį tarytum Puškinas –
Klajoja po miškus ir jiems nešalta.

Po visą Lietuvą klajoja lietūs,
Kur laukiami, kur nekviesti svečiai –
O rudenį – lyg paukščiai į Pietus jie
Greičiausių vėjų lekia traukiniais.

Ir grumiasi virš mūsų šlapios minios
Lyg žmonės Palangoj, bet jų namai
Ne danguje yra, o vandenynuos -
Jie tik atostogauja ten - aukštai...

KELIAI TARTUM UPĖS

Kur bėga tas mažas takelis
Per didelį lauką rugių? –
Jis skuba į didįjį kelią –
Antai jį už lauko regiu!

Takelis – tai mažas upelis,
Didysis – lyg Nemunas riestas,
Surinkęs gal šimtą takelių
Juos plukdo į didelį miestą.

Takelis, vos vos teįžiūrimas,
Mieste, rodos, niekam nerūpi –
Girdi, ošia miestas – kaip jūra jis,
Bet jūros nebūtų be upių, –

Takeliai tarytum šaltiniai
Ištrykšta iš mūsų namų
Ir niekur nėra paskutinio,
Ir niekad nebus, kol einu...

TEN

Ten už girių, toli,
Aš girdėjau kadais,
Mėlynuoja šalis
Mėlyna kaip linai.

Ten seneliai jauni,
O tėvai – kaip vaikai,
Ten sueina visi
Nukeliauti keliai.

Miega tavo žaislai
Ten toli palikti,
Ir kas buvo seniai –
Ten be galo arti.

Kai vaidenasi toliuos,
Ko niekad nebus –
Tai šalis mėlynoji
Tau siunčia sapnus.

Ką seniai pamiršai,
Ten surasti gali, –
Nebuvau aš tenai,
Bet yra ta šalis...

PAVASARIS

Lietaus jaunesnioji sesuo
Migla atkeliavo klajūnė -
Lyg Brisius iš raštų Biliūno
Ją sekė pavargėlis šuo.

Skaras ant žolynų išdžiausčius
Pakalnėmis tyliai nuėjo, -
Katė susigūžus žolėj
Ten verkė. Ji skaitė „Kliudžiau“.

Jonukas, žąselių piemuo,
Dainuodamas pievom „Ak vija...“
Pakalnėn miglas nusivijo,
Kur tyli Lakajų vanduo.

Už ežero ošė giria,
Už girios į dangų iškilę
Vaidenos jam mėlynos pilys
Virš miestų, kurių dar nėra...

SENA KNYGA

Aš kitados turėjau seną knygą –
Kaip ji vadinos – šiandien nebeatmenu,
Užrito metai kiekvieni po akmenį
Ir užmarštim kaip pelenais apsnigo...

Toj knygoj prerijas aš pirmą kartą
Išvydau – ten kaubojus jaunas jojo,
Iš trisdešimto puslapio mergaitė
Man vieną naktį skarele pamojė.

Patraukęs tyliai seną žalią skląstį,
Aš įėjau vidun į tą knygele, –
Nes knygoj kiekvienoj yra durelės –
Tik ne visiems pavyksta jas atrasti...

Tenai ilgai po prerijas klajojau,
Ant žirgo jodinėjau ir medžiojau,
Prie laužo sidabrinėj mėnesienoj
Aš karo šokį šokau su indėnais.

Su ta mergaite į Floridą plaukėm,
Ją gyniau nuo plėšikų ir piratų.
Man dovanojo aštrų tomahauką
Ten Ocoola, seminolų vadas.

Banditas iš Floridos Džonas Smitas
Į širdį triskart dūrė man peiliu.
Aš atėmiau tą peilį. Negaliu
Pakęst, kad šitaip nè už ką badytų!..

Aš Smitą išvijau iš savo knygos
Ir ant mustango į namus grįžau,
O ta mergaitė knygoj pasiliko,
Ir niekad jos jau nebesutikau...

KLAUSTUKAS

Ar klaustukas tau patinka,
Kurs po raštą šokinėja?
Nuo smalsumo net sulinkęs
Baisiai narsiai klausinėja:

„Kas? Ką? Kur? Su kuo? Ir – kam?
Kaip? Kodėl? Ir – ką daryti?“
Pasitaiko netgi – jam
Nežinai, ką atsakyti...

Atsisėdęs prie staliuko,
Štai rašai bičiuliui laišką –
Iš po plunksnos – strykt klaustukas –
Jam ir vėl kažkas neaišku.

Viskas jam šioj žemėj rūpi –
Na, ir klausinėk sau sveikas.
Nors ir būna – gauni lupti,
Kai paklausi, ko nereikia. –

Bet geriau žinot, koks linksnis,
Ir paklaust, už ką balsuoji,
Nei kilnot rankas vieningai
Ir žygiuoti kaire koja...

ŠAUKTUKAS

O šauktukui viskas aišku –
Ten – blogai, o čia – gerai!
Jis retai po laiškus vaikšto,
Bet po laikraščius – dažnai...

Išsipūtę kaip balionai
Šaukia trys stori šauktukai:
„Ei, pirmyn! Aukštyn! Valio!
Pasiryžę būkim!!!“

Kur – pirmyn? – jis nè nežino!
Kur – aukštyn? – jam nesvarbu,
Ir tiek šaukdamas, kažin ar
Pasiryžęs gali būt?..

Nors jis kaip kurortas linksmas,
Bet labai man nepatinka,
Jei aš būčiau gimęs linksniu,
Tai nebūčiau šauksmininkas.

TOKS YRA LAIKRODIS

Laikrodis eina ir rodo,
Bet neišaina iš proto,
Norint – atimti jį galima,
Bet iš trijų nesidalo jis.

Laikrodis dirvoj neauga,
Ežeruose nesimaudo,
O jei pabando – tai tuoj jis
Baisiai nustebęs sustoja.

Laikrodis duonos nevalgo,
Šieno nepjauna kaip dalgis.
Gali nukrist po stalu jis,
Bet katinai jo negaudys...

Laikrodžiui šukų nereikia,
Jis niekados nesikeikia
Ir nečiurlena iš krano –
Toks yra laikrodis mano!

PARKERIS

Nors geltonas – rašo mėlynai,
Kaip kačiuko iš Siamo akys –
Jis ne arbata, bet vardas – Čaj.
Pavardės, deja, nepasisakė.

Atkeliavęs iš toli, iš Kinijos,
Rašo mano namuose kas rytą –
Skrenda raidės iš mažos gerklytės
Ir kaip kregždės nutupia ant linijų.

Viena koja tartum balerinos
Strykčioja ant popieriaus žavingai, –
Pamanyt gali – labai protingas,
Bet paskaitęs dūsauji – kažin...

Net baisu skaityti, kaip nerimta!
Bet nebegaliu jo sustabdyti,
Brėžia jis eilutę dvidešimtą
Ir rimuoja: „Prašom netrukdyti!“

Šitoks elgesys man nepatinka –
Neklausysi – stalčiuoj užrakinsiu!
Nebegausi mėlynojo rašalo!..
Gal ir išsigando, rašo – T A Š K A S.

MANO PAŠTO DĖŽUTĖ

Kaip laukia laiškų mano Pašto Dėžutė,
Kaip dairosi gatvėn kas rytą...
Štai lapas Kaštono, lengvai atitrūkęs,
Į pravirą burną jos krinta.

Ir skaito ji laišką, gražiai parašytą
Aukšniais rugsėjo dažais:
„Sveika! Labą Rudenį. Kaip gyveni tu? –
Dabar aš rašysiu dažnai...“

Ir rašo kas rytą laiškeliuos karpytuos,
Ką paukščiai ir debesys kalba.
Kur gervės šią naktį išskrido,
Ko miglos ieškojo pakalnėj...

Tačiau šįryt atsiuntė sniegenos žinią:
Jau dunda žiema ledo plentais!..
Ir atlekia laiškas labai paskutinis:
„Sudie... Iki kito Rudens...“

MANO PEILIS

Nežinau aš, ar peiliui nesopa širdies,
Kai smeigiu jį į kepalą duonos...
Kai stiebą nupjaunu puikiausios gėlės -
Gal stalčiuje guli raudodamas?..

Jis nekaltas, jis įrankis tik,
Nors iš plieno, tačiau silpnavalis, -
Ką papjaut, jam diktuoja kiti,
Ir jisai pasipriešint negali.

Šitiek pjovęs ir aimanų šitiek girdėjęs,
Nežinau, stalčiuje miega ar ne -
Ir bijau aš, kad, sykį iš proto išėjęs,
Jis čiups už gerklės ir mane...

MANO BATAI

Mano batai užaugo kartu,
Ir abudu jie turi po koją -
Nesvarbu, ar pūga, ar lietus,
Jie drauge kaip dvynukai žygiuoja.

Niekados negirdėjai, kad bartųs
Ar ieškotų sau draugo kitur.
Ir nebuvo taip, rodos, nė karto,
Kad aš eičiau su vienu batu.

Kai Kairysis, - menu aš, - kelionėj
Susidūrė su akmeniu sykį
Ir nustebę plačiai išsižiojo, -
Dešinys jį lydėjo taisyklon.

Kai iš šokių liūdnei vieną dieną
Dešinys grįš be kulno, man rodos,
Ir Kairys nepaliks draugo vieno -
Šoks abu ant šiukšlyno fokstrota...

MANO PIEŠINYS

Nusipiešiu sau aš
Mėlynus namus
Ir tenai gyvensiu,
Kai man liūdna bus.

Debesys atplaukia
Sunkūs tartum plytos,
Aš nupiešiu saulę
Ir birželio rytą.

Aš nupiešiu sodą,
Obelį, gėles
Ir bičiulį, einantį
Aplankyt manęs.

Nors už lango baisiai
Dideli pusnynai,
Sodo vidury mes
Obuolius sau skinam.

Jei namuos tu vienas,
Šalta, liūdna tau -
Ir tave nupiešiu, -
Bus trise linksmiau...

DĖDĖ NAPALYS IR ANTANAS

Ant stalo guli butelis,
O po stalu pavargus silkė –
Čia vakar dėdė Napalys
Kalbėjo: „Šoksiu ryt nuo tilto...“

Kalbėjo, kad gyvent neverta,
Gyvenimas – pikta kalė...
Bet po pietų už kiemo vartų
Mačiau jį, miegantį žolėj.

O vakare, kai leidos saulė,
Svyravo Napalys ant tako.
Grūmojo: „Viską aš žinau!“
Bet kas tai – „viskas“ – nepasakė.

Pabudęs naktį tą girdėjau
(Gyvena dėdė netolies),
Kaip dūžtantys stiklai skambėjo
Ir dainos vidury nakties.

Mokyklon eidamas prie namo
Mačiau jį vėl kapeikų prašant...
O mano pusbrolis Antanas
Tą rytą neatėjo klasėn...

Aš klasėje lyg būčiau kaltas
Prie knygos atverstos tylėjau, -
Ilgai lietus į langus beldėsi,
Paskui staiga pakilo vėjas -

Tai apsiniaukęs Labas Rytas
Nežydinčia šaka pamojo,
Ir pusbrolio ieškot nuskrido
Diena - Balandžio Aštuntoji.

Jį užrakintą vieną rado
Šaltam - kaip varpas - kambary...

Diena ta buvo jo Gimtadienis -
Sukako jam devyneri.

BERNIUKAS IŠ INTERNATO

Nematė jisai niekad motinos savo,
Nors kaime už miesto gyvena jinai...
Jis vienas tylėjo, kai choras dainavo:
Jog „mes laimingiausi pasauly vaikai“.

Čia nieks neateidavo jo aplankyti,
Bet verkiant aš jo nemačiau niekados...
Sapnavos jam jūros, kraštai nematyti, –
Tačiau ir tenai jis nerado mamos.

Tą naktį rugsėjo, kai virš internato
Praskrido nematomas gervių būrys,
Jis verkė... Bet niekas tada nepamatė,
Kaip skrido su gervėmis jis...

MAN PATINKA

Man labai patinka kinas,
Vakarinis ir karinis -
Dar labai patinka tortas,
O labiau už tortą - sportas!

Nepakėlęs rankos, kojos
Visą sportą išsportuoju -
Dar išgirsit - Grigas Jonas -
Didis telečempionas!

Gauti penketą patinka
(Tik retokai atsitinka,
Fiunf iš vokiečių - ne drai...)
Ir keli geri draugai:

Visų pirma - Pečkus Pranas,
Kapitonas D'Artanjanas...
Bet užvis labiau - Danutė
Iš penkioliktojo buto...

Gal ir aš jai patinku -
Užvakar po pamokų
Man jinai pasakė tyliai:
„Tu gražus kaip krokodilas...“

Nuėjau į zoosodą
Pažiūrėt, kaip jis atrodo...
Tyso toks baslys ant šono –
Ta Danutė turi skonį...

MAN NEPATINKA

Man nepatinka, jei bičiulis senas
Manęs nelanko, kai esu nesveikas,
Ir kai trise mane pargriauna žemėn
Ir atima penkiolika kapeikų...

Man nepatinka, jeigu mano draugas,
Kur vaikėm kamuolį kartu po pievą,
Įmušęs įvartį į dėdės langą,
Pabėga, o mane palieka vieną.

Man nepatinka, kad mažai žuvelei
Neleidžia grįžt namo žvejys išalkęs,
Ir tas, kurs gaudo pievoje drugelį
Ir areštuoja tartum nusikaltėlį.

Man nepatinka apvali kaip lankas
Tetulė ragana ir jos dukrelė,
Kur juokiasi ir išmeta pro langą
Mažytį atsibodusį šunelį.

Man nepatinka spoksantys į langus
Ir dėdė Simas su kvailais anūkais,
Kur suriša sparnus raišam balandžiui
Ir pasišaukia katiną Moliūgą.

Man nepatinka, kai į seną maišą
Įgrūda katę ir iš džiaugsmo ploja,
Kada atplėšia mano pirmą laišką
Ir garsiai skaito, ir visi kvatoja.

Man nepatinka, kad jėgos mažai,
Ir triukšmas iš penkioliktojo buto –
Ten geria vyną, keikias negražiai,
Ir verkia pamiršta visų Danutė...

Man nepatinka dideli ir gražūs,
Kur daro negražiai ir – „Eik šalin! –
Man sako, – tu dar kvailas, tu dar mažas
Ir nieko dar suprasti negali...“

APSILANKYMAS PAS SERGANTI DRAUGĄ

- Kur šįvakar tavo tėtis?
- Pas kaimyną. Pas kaimyną.
- Ką ten veikia tavo tėtis?
- Geria vyną. Geria vyną.

- Ką parėjęs jis darys?
 - Iš namų mane varys.
- Atsives čionai draugų -
Neparuošiu pamokų...

- Ką gi, ką gi tau daryti?
- Ar mama užtart negali?
- Kad mama mane paliko,
- Išvažiavo į Uralą...

- Gal turi tu kokį dėdę,
- Gal yra kokia teta?
- Dėdė uždarytas sėdi -
- Kombinavo kažin ką...

- Kur tu eisi išvartytas?
- Gal įlįsiu į garažą...
- Bet kodėl jis elgias šitaip?
- Nežinau, esu dar mažas...

- Gert nesveika, žmonės kalba -

Ar negirdi tavo tėtis?

- Nežinau, man skauda galvą

Ir bijau aš klausinėti.

- Gal, kol grįš, pažiūrime kiną?

- Televizorius parduotas.

- Gal išsikepam kiaušinių?

- Kad pas mus nėra nė duonos...

- Bėgam gal pažaist į gatvę

Ar į mišką? Šitoks oras!

- Kad suplyšę mano batai,

Ir aš baisiai miego noriu...

- Na, tai ką gi mudu darom?

- Nežinau aš, ką daryti...

- Ar tik vakarais jie geria?

- Ne, tėvelis iš pat ryto...

- Kad rytais, esu girdėjęs,

Šito nepardavinėja...

- Bet atgūrinis dėdė Jonas -

Atsineš odekolono...

- Kaip gyvensi, kur tu dėsies?
- Aš girdėjau kalbant žmones,
Kad išveš greit mano tėtį, -
Gal tada išsimiegosiu...

IR MAŽYČIAI BŪNA PAVOJINGI

Skrenda pilkam debesėly lietaus
Mažas mažytis lašelis –
Tolimas tolimas kelias
Ligi pat krašto dangaus.

Tyro lašelio mažyčiam kupė
Miega mikrobos Mišelis,
Mažas, mažesnis už lėlę –
Lašo kairiajam kampe.

Tartum H. Velso herojus
Miega mikrobos nematomas,
Miega mįslingas kaip atomas,
Ir nežinia, ką sapnuoja...

Miega taip tyliai kaip sniegas,
Rankoj laikydamas ietį,
Bėkite skiepytis, bėkite,
Kol nepabudo, kol miega...

ATSITIKTINĖ PAŽINTIS SU SLOGA

Vakar, grįždamas iš šokių,
Sutikau mažytę Slogą -
Susigūžusi prie vartų
Verkė, kad namų neturi.

Skundė, kad nemyli niekas,
Kad visi į šalį bėga...
Pakviečiau ją į svečius -
Ak, kas bus dabar, kas bus?

Nes šįryt jau nosy mano
Ta Sloga apsigyveno -
Užsidarius vartelius,
Kviečia Gripą į svečius.

Kviečias seserį Anginą
Ir trise mane kankina...

Ak, kur mana prancūziška špaga -
Aš gulsiu lovon kautis su Sloga.

KAI UŽPUOLA GRIPAS

Nors esu narsuolis Grigas,
Bet mane užpuolė Gripas –
Toks galingas kaip tvirtovė
Lovon jis mane pargriovė.

Lovoj neblogai gulėti,
Lepina mama ir tėtis,
Manų košėm nekankina –
Neša apelsiną.

Apelsiną vieną, kitą,
Šokolado plačią plytą –
Šokoladą, marmeladą –
Nenumirsiu gal iš bado...

Šokoladą – šokoluoju,
Marmeladą – marmeluoju
Ir truputį pameluoju,
Kad pasveikęs sirguliuoju.

KAI SKAUDA DANTYS

Aš labai pavydžiu vištai –
Jai nereikia pas dantistą,
Nesportuoja, o sveika...
Duot per snapą jai, ar ką?

Bet – už ką?
Ta vištelė gero būdo
Akmenis, kiečiausius grūdus
Ryja be jokių dantų! –
Kam man trisdešimt ir du?

Be dantų gyvena sliekas,
Sraigė be dantų – ir nieko!
Pažiūrėk tik, kai palyja,
Kiek salotų ji suryja!..

Nesiskundžia dantimis
Nei kačiukas, nei grėblys,
Ir seneliui ant lentynos
Jų neskauda – plastikiniai.

Ak, kaip būtų man smagu,
Jei aš būčiau su snapu!

Tik nebūčiau gandas, nes
Reiktų ryti man varles.

Galą gausiu gal iš baimės
Poliklinikos kamputy...
Tai vis prakeikti saldainiai –
Kad jų fabrikas sugriūtų!

Klausinėju tik visų –
Ką daryti, ką daryti? –
Neturiu aš tiek dantų,
Kiek man skauda iš pat ryto...

Patarė geri draugai:
„Eik. Nėra ten ko bijoti.
Viskas pasibaigs gerai,
Tik svarbu neišsižioti. –

Ko prašytų, ką kalbėtų –
Neištark pirmos raidės tu...“
Ką tai reiškia – supratau
Tik tada, kai nuėjau.

Ant lentynos replės guli,
Vaikščioja balta tetulė.

Rodos, šypsos, kalba taikiai,
Bet matau, ką rankoj laiko.

Tai pabaisa geležinė,
Nežinau, kaip ji vadinasi,
Bet jaučiu – jei išsižiosiu,
Tučtuojau gerklėn išoks ji!..

Meiliai šypsosi teta:
„Pasakyk, vaikeli, a-a...“
Nesakau, tyliu, – tik leptelk –
Stryktels nuo lentynos replės...

Šypsosi tetulė vėlei:
„Juk tu moki abėcėlę!
Na, kokia pirma raidė?“
Aš dantis sukandau: „B.“

„Ne, ne B, o A, vaikeli“, –
Sako ji ir ranką kelia...
Kaip pro langą išskridau –
Be sparnų – aš nežinau...

Tik stebiuos namo parėjęs –
Skauda dantys kaip skaudėję,

Poliklinikoj buvau -
Kaipgi aš nepasveikau!

Parašykit, ką daryti? -
Nieko negaliu praryti...

PABĖGĖLIAI

Ėmė ir pabėgo vieną dieną
Iš virtuvės – ką dabar daryt? –
Pietūs, Pusryčiai ir Vakarienė,
Nė nepažadėję grįžti ryt.

Pats girdėjau aš ausim ne savo –
Liežuvavo Telšiuose liežuviai:
Vakarienė bėgdama dainavus –
„Tegyvuoja menkė ant keptuvės!“

Pusryčiai pro Kupiškį į Rytus
Ant prakąsto sumuštinio skridę,
Sumuštinis – ką tik po muštynių,
Mėlynavęs nuo saldžių mėlynių.

Pietūs iš trijų patiekalų,
Nesutarę sukt kuriuo keliu,
Kryžkelėj ilgai ieškojo kelio,
Kol įklimpęs savyje Kisielius.

„Pietūs – į Pietus!“ – paskelbęs šūkį,
Šliūkstelėję tuoj visi pirmyn, o
Kai Šaltibarščiai Pietuos surūgę,
Šnicelis pabėgęs į Berlyną...

O virtuvėj indai prašo darbo:
Atsistojęs piestu, žvengia stalias,
Ir durelėm skėščioja išbalęs
Šaldytuvas – nusipelnęs sargas.

Laksto sienom nusigandę rykai,
Šaukia šaukštai: „Ką gi mums kabint?“
Susigūžus dujinė viryklė
Mirksi kertėje žydrom akim.

Sutarškėjo stalčiuje šakutės:
„Ką dabar daryti? Reikia vyti!“
Nuo vinies apalpusios nukrito
Dvi riestainių suriestos skylutės.

Samtis suplasnojo tartum paukštis –
Strykt pro langą, šaukdamas „Pirmyn!“
Jam iš paskos purptelėjo šaukštai
Ir maži šaukšteliai sidabriniai.

Dujinė viryklė laiptais dunda,
Šaldytuvas ropščias pro duris,
O šakutės – greitos kaip sekundės,
Bet kažin ar ką bepasivys...

Aš virtuvėj stoviu nusigandęs –
Kai pjūkleliais griežė vakar dantys,
Ak, ir kam taip garsiai sušukau:
„Niekados nevalgysiu daugiau!..“

BIJAU VARLĖS

Aš labai bijau varlės,
Tiek mažos, tiek didelės.
Gal ta baimė neprotinga,
Bet varlė man – nepatinka...

Nebraidau basom po rasą,
Jeigu norite – už drąsą
Galit dvejetą rašyt,
Bet varlė man – negraži!

Bet – iš baimės nors drebu,
Šiaip jau varlę aš gerbiu, –
Į mane kai pasižiūri,
Aš matau, kad proto turi.

Sako – ji labai naudinga:
Čiumpa vabalą už kinkos
Ir, prarijus tą kenkėją,
Žemės ūkį pakylėja...

Gal ir pakylės, gal – ne,
Bet džiaugiuos, kad ji mažytė –
Būtų didelė – mane
Patį pirmąjį prarytų...

Pažymių knygelėj trys jau
2, 2, 2 - dėl to baugu man, -
Juk varlė, mane prarijus,
Pakylėtą pažangumą!..

...IR SIURBĖLĖS

Gal esu nesveikas, nes
Aš bijau ir siurbėlės,
Aš bijau į upę murktelt -
Siurbėlė mane nusiurbs tuoj!..

Maudosi šunelis Brisius, -
Aš vis tiek bijau įbristi -
Siurbėlė ten išsižiojus
Laukia mano vargšės kojos.

Man tas baisiai nepatinka -
Kam išvis ji reikalinga?!
Nei ten ūgio, nei ten grožio -
Siurbia kraują tartum buožė. -

Buožė buvo storas ponas,
Nuo siurbimo net raudonas -
(Aš žinau - mums rodė kiną),
Ir dėl to juos išnaikino.

Reik sušaukt - mintis man gimė -
Siurbėlių susirinkimą
Ir išdrožt joms tokią kalbą: -
„Kas nedirba - tas nevalgo!“

Pamanykit - baisios ponios!..
Tyso per dienas ant šono -
Lai važiuoja į Baku
Siurbt naftos, o ne vaikų!

...IR GYVATĖS BIJAU

Ten, kur upė Gangas,
Kur beždžionės šoka tango –
Indija šalis vadinasi –
Ten gyvatės žiūri kiną.

Žiūri... pavaidina pačios, –
Nežiūrėsiu, ne, aš – ačiū, –
Nes gyvatės aš bijau
Kaip varlės – tik dar labiau.

Nors jokios gyvos gyvatės
Niekada nesu nė matęs,
Bet mačiau nupieštą knygoj –
Ji labai man nepatiko.

Kai tėvelis laisto daržą,
Aš bijau guminės žarnos –
Žarna raitos kaip gyvatė –
Lovoje aš drebu su batais.

Kai mama kilimą siurbia,
Aš bijau ir dulkių siurblio –
Ryja, raitos kaip smauglys –
Medy aš, gal nepraris?

Nežinau, kaip man gyventi –
Tiek pabaisų įvairių!
Dantys pradeda kalenti,
Vos tik rytą pabundu.

Kai labai drąsus užaugsiu,
Tai vis tiek nebūsiu gandras –
Noriu būt aš kosmonautas –
Vaikštinėti su skafandru.

KEISTAS SENELIS

Sykį einam iš mokyklos -
Simas, Rimas, aš ir Benas -
Žiū - senelis baloj stypso
Ir labai linksmi kikenai.

Klausinėjame apstoję:
- Ko čia stovi? Kas čia bus?
O senelis - trept su koja -
Ir aptaško mus visus.

Išsilakstę į šalis,
Krapštinėjame ausis,
O senelis droviai šypso:
- Štai dėl ko aš stoviu šičia!..

RUGPJŪTIS, PALIEKANTIS MANE

Jis basas brenda per upelį kreivą,
Rugius štai kerta Lietuvos laukuos –
Jis paskutinis Vasaros kareivis,
Bet Rudeniui pirmasis pasiduos.

Už lapų, geltonų variokų, saują
Jis Vasarą parduos. Atjos Šiaurys.
Ir upės rudeninės, šaltakraujės
Į kitą šalį Vasarą plukdys.

Po klevo lapais šiltos dienos guli,
Ant lapų šoka boružė basa...
Išlipsiu aš stotelėje Mėnulio,
Kur sidabruoja žvaigždėmis rasa.

Kur traukiniai greitieji pasiklysta,
Migla – kaip elniai – bėga virš vandens...
Ir nusives mane maža Alisa
Į veidrodį, kuriam nėra Rudens...

DĒDĒS JUOZO DAINAVIMAS TRISDEŠIMT PENKTOJO GIMTADIENIO RYŲĄ

Seniai jau nieks manęs nebeįleidžia
Į šalį, kur vadinasi Vaikystė –
Virš pievų jos, sapnų sparnus išskleidęs,
Tiktai nakčia aš begaliu praskristi.

Ant vartų dvidešimt ir penkios spynos,
Ir ežere giliam paskendęs raktas...
Pirkau žaislinę gaisrinę mašiną –
Ir ji mane ten vežti atsisakė.

Keliausiu į Mėnulio parduotuvę,
Parduosiu sapną kaip spalvotą kiną
Ir paprašysiu ten, kad aukso žuvys
Man atiduotų raktą Buratino...

...IR VAKARĄ

Praeina viskas, aš irgi praeisiu,
Praeisiu, ir pamirš mane kaip lietų,
Ir pakartos lyg priemiestinį reisą
Kiti, praėję dulkėmis planetos.

Kaip Kristijono Donelaičio žodis,
Kaip laikrodžio rodyklė - taip ilgai aš
Apie nematomą sukuosi ašį
Lyg sapnas dramblio - sunkiai ir vienodai.

O kitados esu sapnavęs sapną,
Kad mano širdyje iškrito sniegas,
Kad vidury pražioto paukščio snapo
Sėdėjau ir giedojau apie nieką.

Ir aš buvau toks mažas, baisiai mažas,
Mažesnis už mažiausią paskutinį, -
Taurelėj tulpės susigūžęs lašas
Atrodė man bekraštis vandenynas.

Tačiau naktis namus palieka, aušta,
Ir tirpsta sapnas tartum pirmas sniegas.
Vėl didelis ši rytą nubudau aš
Ir neprisimenu nubudęs nieko...

VASAROS PALYDOS

Bus šiandakt miške kaukių balius -
Ak, kad tik nebūtų lietaus!
Visų vabalų karnavalas -
Visi vabalai valgyt gaus.

Karvutės pyragų nestinga -
Didžiausias - pačiam vidury!
Muselės labai iškilmingai
Pabarsto aguonomis jį.

Estradoj žiogai baisiai orūs
Jau derina smuikus žalius,
Ir elektromonteris Voras
Vynioja ilgiausius laidus.

Iš Jonvabalėlio lempele
Nupirkęs įsuks neaukštai -
Jau renkas į šokių aikštelę
Su frakais naktiniai drugiai.

Estradoj orkestras užgroja -
Ir linksma, ir liūdna kartu:
Rytoj juk Rugsėjo pirmoji -
Pirmi traukiniai į Pietus...

TRYS BROLIAI

Rugsėjis

Rugsėjis švelnus kaip kailiukas katės,
Jis Vasarą šiandien namo išlydės,
Miške pakabintą drabužį jos žalia
Jis šiąnakt nuspalvins kaip vaiko knygele.

Dažus išsirinkęs pačius tobuliausius
Darbuosis, kad būtų gražesnis pasaulis,
Nes rytą svečiuosis baikšti ir balta
Kaip meilė pirmoji – Pirmoji šalna.

Visai nér kada pailsét – juk valdys
Dienų ir naktų čia tik trisdešimt jis,
O reikia į lauką rugius išlydėti
Ir bulvių vaikus parsivesti į klėtį.

Danguj Paukščių Tako remontas dar tęsiasi,
Bet naktį jau lekia sparnuoti ekspresai,
Kad liūdnas keleivis namus prisimintų –
Apšviest reikia Lietuvą lapų žibintais.

Bet vėjas sušvilpia - ilgiau nebelauks čia
Rudens traukinys - ir pakyla kaip paukščiai
Maži kalendoriaus lapeliai nuo stalo...
Miškai muša būgną. Girdi? Eina Spalis...

Spalis

Ateina Spalis. Renka tartum bulves
Šlapius, žemėtus darbus nuo laukų.
Skaičiuoja, kad nė vienas neprapultų -
Reikės Balandžiui atiduot laiku.

O rytą sniegenos kieman atskrido -
Žiemos nelauktos pirmos telegramos.
Ir vėjas išlėkė į Antarktidą
Ieškoti šilto palto Žemei-mamai.

Žiema toli, bet jau matyt nuo stogo,
Kaip Senis Šaltis varstosi batus...
Ir neša laiką laikrodžiuose žmonės
Ne iš namų dabar, o į namus.

Rūdijs žiogo smuikas ant dirvono,
Ir taisos vabalai visi miegot -

Tik vienas – kvailas – trečias brolis Jonas
Išjoja naktį Vasaros ieškot.

Bet kurgi ta šalis, tas stiklo kalnas,
Kur karalaitė Vasara užmigo? –
Nejok tik, Jonai, Šiaurėn – ten negalima, –
Žiūrėk, ateina Lapkritis pro Rygą...

Lapkritis

O Lapkritis – labai pasiutęs. Jis –
Visų padaužų įskaitos narys,
Jį lydi ledi Winter iš Kronštato
Ir Šiaurės Vėjas – chuliganų vadas.

Bet ką gi čia dabar jiems bedaryti? –
Jau valtys užrakintos, o čiuožyklos
Neįrengtos. Lankyti mokyklą tingi
Ir šūkauja laukuos kaip šauksmininkai.

Žiūrėk – iš nuobodumo varnas gaudo,
Apverčia gatvėj daktarą Aiskaudą,
Ir jūrininko Sindbado laivus
Jie kūdroje išmėto po kampus.

Per naktį baladojas ant stogų
Kaip kiaulė, nusipirkusi ragus,
O paryčiui, visai nusikankinę jie,
Dar Uraganui skambina į Kiniją.

Neradę obuolių, užpuola sodą...
Tačiau ateina generolas Gruodis,
Uždaro Lapkritį į kalendorių
Ir atiduoda raktą sargui Vorui...

ATSISVEIKINIMAS

Kur šiandien diena vakarykštė yra?
Ak, kur man ieškoti jos, kur ją surast?
Nesaugojau vakar – kieme palikau ją,
Kai rinkos šešėliai, kai leidosi saulė.

Gal ją kas nuskyne kaip didelę gėlę?
O gal išsivare į šalį Šešėlių?
Gal ją šienpjoviai tartum žolę nukirto?
O gal ji į vieškelių dulkes pavirto?..

Gal jau niekada neberasiu aš jos,
Lyg upė šiltos vakarykštės dienos?
Nakčia į Šešėlių pasaulį išskrido
Žaidimai ir žodžiai kieme išbarstyti...

Daugiau niekada, niekada taip nebus –
Aš juos vakare susirinksiu visus
Ir žodžiais piktais neižėisiu aš draugo –
Iš jų ilgas juodas šešėlis išauga...